

עפ"א 57975/03/22 - ארז מארון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 57975-03-22 מארון נ' מדינת ישראל
לפני כבוד השופטת ישראלה קראי-גירון
המערער ארז מארון

נגד
המשיבה מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית משפט לעניינים מקומיים בחיפה (כב' השופט אבישי קאופמן)

מיום 15.12.2021 בתיק ח"נ 23875-01-21

פסק דין

מבוא

1. לפני ערעור שפרטיו צוינו לעיל, וכן בקשה להארכת מועד להגשת אותו ערעור. מדובר בבקשה להשיג על הכרעת דין וגזר דין שניתנו על ידי בית משפט לעניינים מקומיים בחיפה (כב' השופט א' קאופמן) מיום 15.12.2021 (להלן: "**פסק דין וגזר הדין**" בהתאמה). פסק הדין וגזר הדין ניתנו בתיק ח"נ 23875-01-21, בהליך בו הגיש המערער ביום 14.12.2020 בקשה להישפט בגין דוח חניה (להלן: "**ההליך**").

רקע עובדתי

2. ביום 9.9.2020 המערער קיבל דוח חניה שמספרו 817039-2-8 בגין ביצוע עבירה של חניית רכב על מדרכה. כאמור בסעיף 6(ב1) לחוק עזר לחיפה (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ה-1985 (להלן: "**החוק**") וכאמור בתקנה 72(א)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**").

3. על פי האמור בדוח, היה על המערער לשלם סך של 500 ₪ עד לתאריך 8.12.2020.

4. ביום 30.11.2020 הגיש המערער, כמותר לו על פי חוק, בקשה להישפט וביום 13.1.2021, בעקבות בקשה זו נפתח ההליך.

5. בדיון שהתקיים בהליך במעמד הצדדים ביום 18.10.2021, טען המערער כי לא קיבל כתב אישום ולכן ההליך בטל מעיקרו. במועד הדיון עצמו הוסבר למערער כי הדוח שקיבל מהווה כתב אישום, ובמענה להסבר זה ביקש המערער לדעת בהתאם לאיזו תקנה נאמר לו אותו הסבר שניתן לו בדיון. בנוסף, עתר המערער לקבל כתב אישום מסודר. לטענת המערער בפניי, המשיבה במועד אותו דיון, ביקשה שהות של 30 יום להגשת כתב אישום. לטענה זו אין סימוכין על פי האמור בפרוטוקול הדיון. באותו פרוטוקול נאמר רק על ידי ב"כ המשיבה, במענה לטענות המערער שקיבלו מענה מפורט מהשופט, רק כך:

"אבקש שהות של 30 יום".

לא נאמר כי בכוונת המשיבה להגיש כתב אישום מתוקן. בית משפט קבע באותו דיון ביום 18.10.21, שהתקיים כאמור גם במעמד המערער, דיון נוסף להקראה ליום 15.12.2021. ההחלטה והמועד שנקבע בה הושמעה במעמד הצדדים, כולל המערער, שהיה מודע לה.

6. המערער לא הגיע לדיון שהתקיים ביום 15.12.2021. על כן, ביקשה המשיבה לראות במערער כמי שמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום ולדון אותו שלא בפניו. זאת בהתאם לסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החוק**").

7. אציין כי עוד קודם לכן ביום 25.10.2021 המשיבה הגישה הודעה לבית משפט כי בהתאם לתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 (להלן: "**תקנות סדר הדין הפלילי**"), עצם הזמנת הנאשם למשפט הינה בחזקת כתב אישום ולכן אין צורך להגיש כתב אישום נגד המערער. מדובר במענה שניתן כתשובה לטענות המערער שהושמעו בדיון מיום 18.10.2021 ולגביהן גם קיבל המערער הסברים מבית המשפט.

הכרעת הדין וגזר הדין של בית משפט קמא

8. בית משפט קמא שפט כאמור את המערער שלא בפניו וזאת בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק. משכך בית המשפט הרשיע את המערער בעבירות המפורטות בכתב האישום, משום שראה במערער כמי שמודה בעובדות האמורות בכתב האישום.

9. בהתאם לכך, גזר בית המשפט קמא על המערער לשלם קנס בסך 500 ₪ וזאת בתוך 60 יום. זאת לאחר שב"כ המשיבה אמר בדיון כי בדרך כלל עמדת המשיבה והפסיקה היא לבקש קנס כפול מהקנס האמור בדוח, ואולם לאור המצב במדינה ולפנים משורת הדין הסתפק ב"כ המשיבה בעתירה לחייב המערער בתשלום הקנס המקורי.

טענות הצדדים בערעור

10. ביום 27.3.2022 הגיש המערער ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין וכן הגיש בו ביום בקשה להארכת מועד להגשת אותו ערעור. בבקשה נטען כי:

א. הכרעת הדין הומצאה למערער ביום 14.1.2021. אציין כי בתשובה לתגובת המשיבה בהליך כאן בהיר המערער כי מדובר בשגיאת כתיב, וכי פסק הדין הומצא לו בפועל ביום 14.1.2022.

ב. המערער חלה בקורונה במהלך חודש ינואר 2022 והוא נמצא באוכלוסיית סיכון, וכתוצאה מכך נעדר מעבודתו תקופה ממושכת. לטענת המערער לאחר מכן יתר בני משפחתו נדבקו בנגיף, והוא נאלץ לטפל בהם, ולכן לא התאפשר לו לטפל כראוי בענייניו המשפטיים, מסיבות מוצדקות.

ג. על בית משפט להפעיל את סמכותו לפי הוראות סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי ולהרשות הגשת ערעור לאחר חלוף המועד הקבוע בחוק להגשתו.

11. בערעור עצמו שהגיש המערער, בתקווה כי בקשתו למתן ארכת מועד תיענה בחיוב, טען המערער לגופו של עניין כי בית משפט קמא שגה בהכרעת הדין ובגזר הדין מהסיבות הבאות:

א. בית משפט לא הזהיר את המערער כדין כי יהיה רשאי לדון אותו שלא בפניו אם לא יתייצב להמשך המשפט. משכך בית המשפט קמא לא היה מוסמך ורשאי לתת פסק דין וגזר דין כנגד המערער.

ב. בית משפט קמא התעלם מהטענה המקדמית של המערער כי לא הוגש כתב אישום נגדו, למרות שהיה עליו לקבל טענה זו, וכתוצאה מכך לבטל את ההליך בעניינו של המערער. בשל פגם זה בית משפט קמא

לא היה יכול להרשיע את המערער. זאת מקום שכלל לא הוגש נגדו כתב אישום.

ג. על המשיבה היה להמציא למערער הזמנה למשפט לפי טופס 8 ולא לפי טופס 3, כפי שהומצא, והכול בהתאם להוראות תקנה 43 לתקנות. די בשגיאה זו ליצור פגם מהותי המחייב ביטול ההליך נגד המערער.

ד. היה על המשיבה להגיש את כתב האישום כדין ולהגיש עותק לבית המשפט בהתאם לתקנה 44 לתקנות. די בפגם זה ובעובדה שלא הוגש כתב אישום כדי לבטל את הכרעת הדין שניתנה בעניינו של המערער, ולזכות אותו.

12. לטענת המשיבה יש לדחות את הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור מהסיבות הבאות:

א. לא הוצגו נימוקים המניחים את הדעת מדוע המערער נמנע מהגשת הערעור במועדים הקבועים בחוק, ולא הוצגו אסמכתאות מספיקות המצדיקות מתן ארכה, במיוחד לאור טיב הטיעון הרפואי שהעלה המערער. נטען כי אין בטענה שהמערער חלה בקורונה או טיפל בביתו בבני משפחה שחלו בקורונה, או שההחפשת לידה, כדי להוות טעם רפואי המצדיק מתן ארכה.

ב. המערער העלה טענות לגופו של עניין במסגרת הבקשה למתן ארכת מועד, ולא היה מקום לכך.

ג. באשר לטענות בדבר אי הגשת כתב האישום, טענה המשיבה כי עצם הגשת הדו"ח בצירוף ההזמנה לדין מהווה הגשת כתב אישום.

ד. המערער לא סתר את עובדות כתב האישום ולא העלה טענות הגנה סבירות המצדיקות קיומו של הליך מחדש בעניינו של המערער.

ה. לחילופין טענה המשיבה כי אם הבקשה תתקבל, יש לחייב את המערער בהוצאות משפט.

13. לגופו של עניין טוענת המשיבה כי:

א. לבית משפט קמא לא הייתה חובה להזהיר את המערער בדבר ההשלכות של אי התייצבות, שכן מדובר בעבירות חטא עליהן חל סעיף 240(א)(2) לחוק.

ב. המערער לא סיפק הסבר מניח את הדעת לאי התייצבות בפני בית משפט קמא וזאת כאשר תאריך הדיון נקבע בנוכחותו.

ג. המערער לא כופר בעובדות העבירה אלא מעלה טענות פרוצדורליות שאין בהן די כדי לזכותו.

ד. באשר לטענות בדבר אי הגשת כתב האישום טוענת המשיבה כי עצם הגשת הדו"ח בצירוף ההזמנה לדין מהווה כתב אישום, וטענות לעניין זה של המערער הן טענות סרק.

התנהלות ההליך

14. ביום 29.9.2022 התנהל דיון במעמד הצדדים. לאחר שלא הושגה הסכמה בדיון לא פורמלי שהתקיים בהסכמת הצדדים, שמעתי טיעוני הצדדים בפניי. אלו חזרו על הנטען בכתבי בי-דין שהגישו הצדדים, אם כי בטיעון בעל פה הודגשו נקודות חשובות לדעת הצדדים, כדלקמן:

א. המערער טען כי הערעור הוגש באיחור מפני שנולדה לו ילדה בעקבות הריון בסיכון של האם. זאת ביום 18.11.2021. המערער טען כי בשל כך הוא נאלץ לקחת חופשת לידה מלאה, במהלכה הוא חלה בקורונה ולא היה בתפקוד מלא. המערער חזר על טיעונו כי על המשיבה היה להגיש כתב אישום לפי טופס 8

בהתאם לתקנה 43 לתקנות, ובהעדרו לא ניתן היה להרשיעו.

ב. עוד טען המערער כי הוא ראה את פסק הדין רק ביום 13.1.2022, באתר נט המשפט. לטענתו לאחר מכן הוא ניסה להגיש מסמכים, וחלק הוגשו וחלק לא.

ג. לגופו של עניין טען המערער כי הוא חנה באזור רחבה מסחרית של בניין המיועדת לחניה ולא על מדרכה, ולכן לא עבר כל עבירה.

ד. ב"כ המשיבה טען מצידו כי בדיון שהתקיים ביום 18.10.2021 בפני בית משפט קמא המשיבה ביקשה ארכה רק לצורך הצגת כתב הסמכה ולא לצורך הגשת כתב אישום, משום שלטענתה לא היה צורך או מקום להגשת כתב אישום נוסף.

ה. עוד אציין כי המערער ביקש להגיש במהלך הדיון אישור בריאות של אשתו ואישור ליציאה לחופשת הורות. ב"כ המשיבה התנגד לצרף את אישור הבריאות ואישור ליציאה לחופשת הורות מפני שמדובר במסמכים חדשים שלא צורפו לכתב הערעור.

15. יצוין כי קודם לדיון מיום 29.9.2022 הגיש המערער בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין, ובהחלטה נעתרתי לבקשה בכפוף להפקדת סכום כסף בקופת בית המשפט.

16. עוד אציין, כי בבקשה ובערעור עצמו לא העלה המערער טענות לעניין גזר הדין, למעט הטענה כי דין גזר הדין להתבטל משום שלדעת המערער יש לבטל את הרשעתו.

דין והכרעה

17. לאחר שעיינתי בכל החומר הרלוונטי ושמעתי את טענות הצדדים מצאתי כי דין הבקשה למתן ארכת מועד להגשת הערעור להידחות, וכך אני מורה.

18. לפי סעיף 201 לחוק, בית המשפט רשאי להרשות הגשת ערעור בחלוף המועד להגשתו. אם זאת נקבע כבר בעבר באופן עקבי בפסיקה רלוונטית כי בית משפט ייעתר לבקשה למתן ארכה להגשת ערעור בחלוף המועד החוקי להגשתו, רק אם המבקש יצביע על טעם ממשי, המניח את הדעת, לאיחור בהגשת הערעור, וסיכויי הצלחה בערעור.

עוד נקבע בפסיקה כי בעת קביעת קיום טעם ממשי על בית המשפט לשקול שיקולים שונים כגון הסיבות בגין הגשת הערעור באיחור, משך האיחור, האם עלול להיגרם למבקש עיוות דין אם הבקשה תידחה, מהו האינטרס הציבורי עליו יש להגן בהכרעה בבקשה מסוג כזה, ומה חשיבותן של הזכויות העלולות להיפגע מאי מתן הארכה, ועוד.

לעניין זה ראה:

ע"פ 2983/19 פחמאוי נ' מדינת ישראל (18.6.2019);

ע"פ 6955/15 בלאו נ' עיריית חיפה (16.6.2016).

19. בענייננו איני סבורה כי המערער הרים את הנטל הכבד המוטל עליו להוכיח כי במקרה דנן התקיים טעם ממשי להגשת הערעור באיחור, וזאת מהסיבות הבאות:

א. דרך המלך להשגה על הכרעת דין שניתנה שלא בפני נאשם היא הגשת בקשה לביטול פסק הדין לערכאה הדיונית שנתנה את הכרעת הדין, לפי הוראות סעיף 130(ח) לחוק. במקרה דנן לא נעשה הדבר, ולא ברור מדוע.

ב. הבקשה הוגשה באיחור לא מבוטל, כחודש לאחר המועד האחרון להגשת הערעור, וגם כאן לא הובהר בנימוק סביר ומוצדק מדוע. מה גם שהמערער לא הביא נימוק משכנע גם לסיבה שמנעה ממנו להתייצב לדיון שהתקיים בהעדרו, שהרי הצורך לטפל בתינוק חדש במשפחה במסגרת חופשת הורות אינו מספיק כדי להצדיק אי התייצבות לדיון. גם העובדה שבמהלך חופשת ההורות שנטל המערער הוא חלה בקורונה (לא במועד הדיון או במועד סמוך אליו) אינה מצדיקה אי הופעה לדיון, או למצער אי הגשת בקשה במועד לדחות הדיון. המערער יכול היה גם, לאחר מתן ההכרעה במעמד צד אחד, להגיש בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר.

ג. כאמור לטענת המערער בחודש ינואר 2022 הוא חלה בקורונה ולכן לא היה יכול לטפל בענייניו המשפטיים. לא מצאתי ממש בטענה זו. המערער לא צירף מסמכים רפואיים שתומכים בטענותיו. אציין כי במהלך הדיון המערער ביקש לצרף אישור רפואי להחלמה מקורונה, אולם לפי מסמך זה המערער החלים ביום 13.1.2022. משכך, היה למערער די והותר זמן להגיש את הערעור במועדים הקבועים בחוק, או למצער בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר.

ד. המערער כאמור לא סיפק הסבר מניח את הדעת מדוע לא התייצב לדיון שהתקיים ביום 15.12.2021 ולא הגיש כל הודעה בטרם התקיים הדיון ואף לא עשה כן לאחר מועד הדיון. על פי הפסיקה הרלוונטית לעניינינו, לצורך ביטול הכרעת דין שניתנה שלא בפני הנאשם אשר לא התייצב לדיון, למרות שהיה מודע למועד הדיון, על הנאשם להוכיח ברף גבוה מאוד סיבה סבירה מדוע לא התייצב לדיון. דבר כזה לא קרה במקרה דנן.

לעניין זה ראה:

רע"פ 1911/18 גיש נ' **מדינת ישראל** (27.5.2018).

20. עוד יש להזכיר כי עסקינן בכתב אישום בעבירה קלה שהוגש נגד המערער, ולצורך בירור כתב אישום כזה נקבעו סדרי הדיון המיוחדים. זאת לצורך ייעול ההליכים ומניעת בזבז זמן שיפוטי וזמנם של הצדדים. משכך אין זה סביר בנסיבות שהוכחו בפני לקבל הבקשה להארכת מועד להישפט שהגיש המערער. קבלת הבקשה תביא למעשה לסרבול ההליך ולהטלת נטל נוסף על בית המשפט והצדדים, ללא צורך.

לעניין זה ראה:

עפ"ת (מחוזי ב"ש) 20526-08-20 **קלדרון נ' מדינת ישראל** (1.11.2020).

21. גם אם שגיתי והיה מקום להיעתר לבקשה לארכת מועד להגשת ערעור, הרי גם לגופו של הערעור לא מצאתי ממש בטענות המערער, ודין הערעור, לו היה מוגש, להידחות.

א. לעניין הטענה כי היה על בית המשפט קמא להזהיר את המערער כי במידה ולא יגיע לדיון הוא יישפט שלא בפניו, הטענה סותרת האמור בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי. סעיף זה קובע סדרי דין מיוחדים במקרים של עבירות קלות כדוגמת העבירה בה הואשם המערער. בהתאם להוראות סעיף זה נאשם שלא מגיע לדיון יראו אותו כמי שמודה בעובדות כתב האישום. לפיכך, לא הייתה חובה על בית משפט קמא להזהיר את המבקש כי במידה ולא יתייצב לדיון הוא יישפט אותו שלא בפניו. בית משפט קמא נהג בדיון בדיוק כמצופה ממנו, כנדרש בחוק ועל פי סדרי הדין, ואין ממש בטענת המערער.

ב. באשר לטענת המערער כי לא הוגש נגדו כראוי כתב אישום, אין ממש בטענה. תקנה 44ג לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת כי הזמנה למשפט דינה ככתב אישום שהומצא לנאשם. עוד נקבע בפסיקה כי הודעת תשלום הקנס היא

המסמך המהותי שפותח את ההליך נגד הנאשם ואין צורך להגיש כתב אישום בנוסף להודעה זו. לכן יש לדחות גם טענה זו. כך גם בדיוק הסביר בית משפט קמא למערער, וטענת המערער כי ב"כ המשיבה הסכים עמו שיש צורך בהגשת כתב אישום מתוקן והבטיח לעשות כן, אינה נכונה ואינה תואמת את האמור בפרוטוקול הדיון בבית משפט קמא.

ראה לעניין זה:

רע"פ 7752/00 ניר נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (4) 283 (15.5.2022);

בש"פ 2897/15 שושני נ' מדינת ישראל (30.4.2015);

רע"פ 4624/13 קוזניצוב נ' מדינת ישראל (27.8.2013);

רע"פ 4073/14 לוינ' נ' מדינת ישראל (11.5.2014).

אדגיש כי מדובר במערער שהוא עורך דין בהכשרתו וטענותיו הן טענות מתחום הפרוצדורה שאינן תואמות את לשון החוק ורוחו, ואין בהן ממש. עוד אציין כי גם הניסיון לטעון כי המערער לא עבר עבירה אין בו ממש. המערער מודה כי החנה רכב במקום שהוא רחבה מסחרית. לטענתו מדובר ברחבה המיועדת לחניה, ואולם דעתו זו אינה עולה בקנה אחד עם המציאות ולשון החוק.

לסיכום:

22. לאור האמור לעיל, הבקשה למתן ארכת מועד נדחית, ולחלופין גם הערעור לגופו נדחה.

23. המערער ישלם למשיבה הוצאות משפט בסך ₪ 2,500 בתום 30 יום ממועד המצאת החלטה זו, אחרת יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית ממועד מתן ההחלטה ועד התשלום המלא בפועל.

24. כספים שהופקדו על ידי המערער בקופת בית המשפט ישמשו לתשלום ההוצאות, ויתרת הכספים שהופקדו יושבו למערער.

25. המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ז' חשוון תשפ"ג, 01 נובמבר 2022, בהעדר הצדדים.